

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Sfârșitul trădătorului

„Atunci Iuda, care Îl dăduse prins, când a văzut că Isus fusese condamnat la moarte, s-a căit” (Matei 27.3-10). Evident el nu s-a așteptat la un astfel de sfârșit pentru Domnul, care mereu a scăpat de urmărirea dușmanilor Săi. Lui i se părea ocazia favorabilă pentru a satisface încă o dată lăcomia lui după bani. Cine a pus odată piciorul pe drumul păcatului, se predă în mâna lui satan, și dacă după aceea el cunoaște urmările ce depășesc toate așteptările, va avea loc o trezire îngrozitoare.

Așa a venit prea târziu căința lui Iuda, și ea nici nu a fost profundă, ca întotdeauna când inima este mai mult îngrozită de urmări decât de ceea ce a făcut. „Am păcătuit” (Matei 27.4) – cât de des rostește o gură aceste cuvinte, fără să fie o căință adevărată, sinceră înaintea lui Dumnezeu! Mereu găsim în Scriptură această afirmație, dar numai de trei ori Dumnezeu o recunoaște, prin aceea că El răspunde cu iertarea vinei.¹⁶

Pe tot drumul lui Iuda lipsea adevărata teamă de Dumnezeu, și ea lipsește și acum, după fapta lui nenorocită, cu toate că el face o oarecare mărturisire. „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat.” Era aceasta totul, era acesta caracterul faptei sale? Nu S-ar fi putut aștepta Acela, pe care el l-a trădat în chip așa de ticălos, să audă cu totul altceva din gura lui?

Aici nu vedem o „întristare după voia lui Dumnezeu”, (2 Corinteni 7.10) ca în cazul lui Pavel. „Dar întristarea lumii aduce moartea.” Satan a sărbătorit un triumf dublu: el a obținut ceea ce voia cu privire la Domnul, și unealta, pe care el a folosit-o, a trimis-o afară în noapte și deznădejde. „Iuda a plecat și s-a dus și s-a spânzurat” (Matei 27.5). Petru ne descrie judecata înfiorătoare și groaznică (Faptele Apostolilor 1.16 și versetele următoare), care l-a lovit pe el și casa lui, referindu-se la cuvintele profetice ale lui David (Psalm 109.6-20).

În acest timp „plata fărădelegii”, aruncată de mâna trădătorului în templu, stătea la picioarele marilor preoți și bătrânilor. (Matei 27.3-5) Nici căința nefericitului, pe care ei l-au folosit pentru fapta lor josnică, nici mărturia despre nevinovăția lui Isus, venită din gura acestuia, nu au mișcat inima lor, care nu cunoștea nici o îndurare. „Ce ne pasă nouă? Treaba ta.” Așa au zis ei, în timp ce totuși aveau îndoieli să arunce banii de sânge (textual: „preț de sânge”) în corbanas, acesta este visteria templului. (Matei 27.6) – Așa este omul! Departe de a judeca propria vină în lumina divină, oricâte ocazii i s-ar oferi, el se dedă mai bine la respectarea unei religii cu forme exterioare. Cât de umiltoare era însă fapta lor pentru Domnul, dacă citim locul din Lege, pe care s-au bazat ei! (Deuteronom 23.19)

„Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia ‚Țarina olarului’, ca loc pentru îngroparea străinilor. Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi: ‚Țarina sângelui.’” (Matei 27.7,8; Faptele Apostolilor 1.19) În felul acesta au ridicat un monument în „Acheldama”, ogorul sângelui, „înaintea tuturor locuitorilor Ierusalimului”, spre propria lor rușine. Și acest

¹⁶ Faraon, Balaam, Acan, Saul, David de două ori, fiul pierdut și Iuda (Exod 9.27; 10.16; Numeri 22.34; Iosua 7.20; 1 Samuel 15.24 și versetele următoare; 26.21; 2 Samuel 12.13; 24.10 și versetele următoare; Psalm 51.2; Luca 15.18,21.

Sfârșitul trădătorului

ogor, contrar tuturor afirmațiilor înșelătoare ale oamenilor, este singurul loc care a rămas pe pământul acesta „până în zilele noastre” din jertfa de moarte a Domnului.

Nu a făcut poporul acesta țara făgăduită lor de Dumnezeu un „Acheldama”, atunci când el „a lepădat pe Sfântul lui Israel dinaintea feței lui” și a adus sângele Său asupra capului lor? Și nu a fost el împrăștiat în toate punctele cardinale, da, „sfărâmat cum se sfărâmă un vas de pământ, care se sfărâmă fără cruțare și din ale cărui sfărâmături nu mai rămâne nici un ciob măcar”? (Isaia 30.8-14; Ieremia 19.10-13) Căci de aceasta ne amintește ogorul olarului: este un câmp fără valoare, unde olarul aruncă vasele sparte și nereușite.

Nu a devenit în cele din urmă țara sa populată de străini un „loc pentru îngroparea străinilor”? Dar și pământul a devenit un „ogor al sângelui” și un „ogor al olarului”. Sângele Fiului lui Dumnezeu strigă din el spre Dumnezeu, și credinciosul vede pe el tot ce a dat Dumnezeu, și ce era „foarte bun”, zăcând în dărâmături. Ce ar mai fi avut pământul să-i ofere celui care este străin și călător pe el? În orice caz el este destinat să servească ca „loc pentru îngroparea” trupului său muritor – dacă Domnul întârzie să vină. Nici Domnul nu a găsit altceva aici decât o cruce și un mormânt; acesta este înainte de toate favorabil să ne arate în adevărata Sa lumină scena pe care se mișcă fugitiv piciorul nostru.

„Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice: „Au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit unii dintre fiii lui Israel, și i-au dat pe Țarina olarului” (Matei 27.9,10)¹⁷ Nu și-au amintit ei de aceste cuvinte? „Aruncă olarului prețul acesta scump, cu care M-au prețuit!” (Zaharia 11.12,13) Numai Matei amintește acest preț (Matei 26.15); el avea misiunea să adeverească poporului Israel, că el a prețuit pe Mesia al lor cu prețul unui sclav omorât (Exod 21.32). Când Dumnezeu va relua relațiile Sale cu Israel, rămășița va mărturisi: „El era disprețuit și noi nu L-am băgat în seamă” (Isaia 53.3).

Cât de cu totul altfel a gândit El, care „n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob” (Filipeni 2.6,7). Care pentru o perlă „a vândut tot ce avea” (Matei 13.46). – „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru lucrări bune” (Tit 2.14).

¹⁷ Acest cuvânt al lui Ieremia nu ne-a fost transmis. – O altă explicație a greutății textului spune: Ieremia” stătea pe primul loc în culegerea iudaică a profeților, de aceea iudeii obișnuiau la citarea profeților să spună „Ieremia sau unul dintre proroci” sau simplu „Ieremia” (Matei 16.14).